

(Време, 21. 4. 2011)

Беко на крају града: Обилазак инвестиције

У тренутку када вам је овај број "Времена" у рукама сасвим је могуће да из руке неког од божјих изасланика Томислав Николић прима причешће, кришкицу хлеба и кап вина, Исусово тело и крв, и спасава и себе и Србију од даље драматизације политичког ријалитија који јесте заслужена казна за све оно што власт није учинила, али је сурова казна због тога што се у тој врсти оперете тешко препознају прави интереси ојађеног света забављеног готово четири дана слатком језом око тога да ли ће Тома да умре или ће да преживи.

Рецимо да је умро. А није, нити ће. Сергеј Лавров, руски министар иностраних послова, рекао би, као што је рекао, да је то "унутрашња ствар Србије" и уопште не би погрешно.

Рецимо да Тома преживи, као што хоће, али то тек тад постаје наша унутрашња ствар која помало личи "на пуцање у здраву ногу" јер, руку на срце, Николић неће добити наредне изборе због своје памети и гладовања, већ због туђе глупости, преједености, неосетљивости и корумпираности, дакле због владе која се удвара свима, а ником не доноси опипљиву корист.

Ова влада је час за тајкуне, а онда је против њих, час је за социјално угрожене а никад није у стању да им поправи положај, декларише се, барем идеолошки, као неко ко подржава средњи слој грађанства, а ми такви смо највише пропали. Они, просто речено, морају да плате цену широке коалиције преко које су се дочепали власти и морају, у тренутку избора, да признају неодрживост концепта по коме ће свако да добије хиљаду

евра само ако их подржи. Претварање воде у вино успело је само једном, ако је успело, али библијски текстови слабо помажу кад крче црева. Не мислим на Николићева. Али, правде ради, ваља рећи да уз сва оспоравања и сумње Николићев штрајк уопште није глуп нити је политички био безопасан.

Да је то тако, не би га у "болници на крају града" посетио Милан Беко, дреждао у ходнику десетак минута док га "инспектор Божовић" није припустио пацијенту да се овај, Беко, увери да је инвестиција и даље стабилна и да једним оком намигује гласачима, а другим оком – инвеститорима. Не бих Беку ништа замерио. Кад сам ја платио реновирање стана, сваки дан сам обилазио мајсторе.

Тактичке игре: Кофа воде по свакој глави

Апсурд је у томе што ће можда Николића највише да кошта то што није ишао до краја. Људи воле да неко умре за њих. Николић се понудио па одустао.

Додајмо томе да је повод за радикални штрајк сувише мали, па ће бити да се ту крије нека друга тактичка игра. Сигурно је да Николић мисли да га овај подухват учвршћује у гласачком телу као политичара коме је опште добро важније од личног, што није неважно у данима када се ствара претежно народно уверење да ови што су на власти мисле само на себе, свој џеп и стомак.

Народ, иначе, воли мученике, посебно кад их уз сендвич и пиво гледа на телевизији, али, запитаће се неко да ово није мало прерано, с обзиром на изборни тајминг па све да буде и по Николићевој вољи, односно да избори буду 18. децембра ове године.

За осам месеци, као што сам већ писао, из памћења изгледе и крупнији догађаји, живот наметне друге теме и тешко ће бити садашње подвижништво, ако је уопште о томе реч, претворити у опипљив гласачки капитал.

Има оних који тврде да је овај штрајк наменски, али у другом правцу. Николића вероватно пре избора чека суочавање с повратником на велику сцену, Војиславом

Шешељом, па штрајком учвршћује лидерску позицију у доста аморфном бирачком телу које ће се колебати између њих двојице.

Осим у политичком смислу, безначајне разлике око датума одржавања избора, не види се јасна разлика између политичких програма и конкретних позиција СНС-а и Демократске странке. И једни и други су, како је приметио Ђорђе Вукадиновић, за улазак у ЕУ, сарадњу са Хашким трибуналом, разговоре са Приштином... Оба такмаца за власт се у спољној политици ослањају на иста "четири стуба", а све чешће се, додајем ја, срећу по авионима који лете за Брисел и тамошњим канцеларијама, баш као и предворјима амбасада значајних сила.

Једино је сигурно, како сада ствари стоје, да избори неће бити баш 18. децембра јер би то била Тадићева капитулација у једној доста прозаичној и суштински неважној игри, што би се могло одразити на његов рејтинг и имати последица и на председничке изборе који ће се одржати 2013. године.

Гладовање до смрти дефинитивно је супротно Николићевој идеји и вери да би он, само да је на власти, донео Србији препород. Ако и даље у то верује, требало би одмах да попије чашу воде. То сам написао првог дана Николићевог одвајања тела од духа, а у тренутку кад пишем овај текст додао бих да има много оних који неколико дана после тог играка треба да полију главе кофама хладне воде и да престану да минимизирају могуће последице овог начина политичке борбе.

Србија личи на кутију шибица коју може да упали и мање трење од штрајка који баци у засенак све друге теме: од нагодбе са Цецом, преко Цветковићевог пута у Вашингтон и новог кредита, што, успут, јесте једина добра овонедељна вест, пресуде Готовини и остатку "злочиначке удруге" или тањуговске исповести Бранка Радујка, директора Телекома, који сад отворено, за јавност, тврди оно што је причао од почетка, а то је да фирму треба продати да не би сутра вредела још мање него што данас вреди.

Усисавање и испољавање: Тадић и Ђилас

У међувремену, видели смо Бориса Тадића, председника Србије, да у Краљеву усисава нечији стан, и видели смо Тадића у посети Николићу, што је изазвало противречне

реакције у јавности. Једни мисле да није требало да обилази Николића, а ја мислим да му то уопште није било глупо. Милион и кусур Срба, гласача, подржава Николића, а Тадић је председник и тим Србима, мада је физички немогуће да свима усиса стан. Ипак, он није онај мистер Мускулус из рекламе који вам среди гајбу док ударите дланом о длан.

Мој прошлонедељни фаворит за личност месеца је Драган Ђилас. Не зато што је преузео Кошаркашки савез Србије и наговорио Дуду Ивковића да до Олимпијаде у Лондону заокружи селекторски циклус у српској репрезентацији, већ због врло људске одбране од насртљивости медија која мени посебно иде на нерве јер мислим да је пристојност једна од малобројних и утолико драгоценијих предности у односу на мане других актера на јавној сцени.

У радо слушаној емисији Радија Б92, "Кажипрст" водитељки која је заслужила све априлске награде града Београда, да се ја питам, рекао је, цитирам по сећању, "не машите ми том руком, то ме јако нервира", а онда мало после "не имитирајте Југослава Ћосића, ја сам мислио да сте ви озбиљан новинар", чиме је, по мом мишљењу, погодио у суштину проблема у јавној комуникацији: овде нико никог не слуша и инсистира се на одговорима који се уклапају у задату тезу.

Било да је реч о Николићевом штрајку или Тадићевом усисавању туђег стана.